

Но най-главната причина, която развали четата, бѣше следующата. Момчетата видѣха явно, че нѣма да бжде бой съ турцитѣ, и изгубиха куража си. Азъ мисля, че тия момчета би останали въ легията още година или две, ако би имъ дали дума, че ще да се захване война съ Турция и че трѣбва да се приготови, щото е нужно. Ако би г. Иличъ билъ началникъ надъ гореказаната легия, то момчетата би се решили и петъ години да останатъ въ войската. Това е вѣрно. Когато нѣма способни предводители, то всичко е напраздно!

Но азъ трѣбва да бжда безпристрастенъ и да кажа, че най-голѣмата грѣшка направихме ние (българитѣ). Ние се решихме да съставиме чета и да направиме цѣло движение, а не постаряхме се да намѣриме хора и да направиме планъ за своитѣ действия! Когато между войницитѣ нѣма планъ и дисциплина, то всичко е напраздно! Азъ би можалъ да говоря още много за тия нѣща; но намирамъ за по-добре да не говоря, защото ми се не иска да разтварямъ старитѣ рани. Какво е мислило въ онова време сръбското правителство, азъ не зная, зная само това, че отъ 200 души българи полудѣ и самото правителство.

ХІІІ. ВЪ ВЛАШКО

И така, легията се развали и момчетата отидоха въ Влашко. Въ онова време азъ лежехъ въ болницата. Когато оздравѣхъ, то отидохъ при военния министъръ, който ми рече:

— Знаешъ ли, Панайоте, че вашитѣ българчета се приготовляватъ да минатъ изъ Румѣния въ България?